

گدا پروری سیرجانی‌ها!

حسام الدین اسلاملو

گزارش

بهزیستی کمک کنیم تا این افراد را جمع آوری کرده، سامان دهد و به نوعی ماهیگیری یاد آنان بدهد.

برای پیشگیری از افزایش تکدی‌گری و کاهش سطح آن، باید قوانین و مقرراتی وضع شود که افراد به مشاغل کاذب روی نیاورند.

با وجود تاسیس گرمخانه زنان بی سرپناه همچنان زیادند زنانی که شب‌های سرد زمستان بیرون می‌خوابند و گویا استقبالی از سرپناه نمی‌کنند! شاید احساس می‌کنند که اگر در یک مکان همگی جمع شوند ممکن است آن‌ها را دستگیر کنند و آن‌ها را به کمپ ترک اعتیاد ببرند و این نگرشی بود که آنان دارند.

اداره‌ی بهزیستی که چندی است رسیدگی به امور بانوان بی‌سرپناه و معتاد شهرستان را مقدمه‌ی کار خود قرار داده، خوب است توجه داشته باشد که در رابطه با بحث کمپ ترک اعتیاد برای آقایان کمپ اجباری داریم با ظرفیت ۲۰۰ نفر و دو کمپ اختیاری هر کدام با ظرفیت ۳۰ نفر که روی هم ۲۶۰ نفر از آقایان به صورت اجباری و اختیاری دوره‌ی سم زدایی را در این کمپ‌ها طی می‌کنند. اما برای بانوان کمپ اختیاری ترک اعتیاد در سیرجان نداشتیم و بانوان سیرجانی برای طی دوره‌ی سم‌زدایی مجبور بودند به شهرستان‌های دیگر بروند که معمولاً ترجیح می‌دادند، نروند.

دخترانی که تحت پوشش بهزیستی هستند بر اساس قانون، این افراد تا سن ۱۸ سالگی نگهداری می‌شوند و بعد از آن ترخیص می‌شوند. اما می‌دانیم که ۱۸ سال سن استقلال نیست و این افراد هنوز نیاز به حمایت دارند. که باز با اولویت نسبت به دختران پیگیری شود که خانهای باشد با حضور مددکار و تحت نظر بهزیستی، دخترانی که از سن ۱۸ سالگی ترخیص می‌شوند تا سن ۲۳-۲۴ سالگی بتوانند در آن مرکز استقرار داشته باشند.

مهاجرت، ورشکستگی، طلاق، اعتیاد و حوادث رانندگی و سوانح کار و... همه از مشکلاتی هستند که می‌توانند افراد را در یک شهر غریب به تکدی‌گری وادارند. آمار این گدایان از زن و مرد و بچه به تازگی در سیرجان بیش از پیش شده و مهمتر اینکه چهره‌ی زنانه تری پیدا کرده است! زنانی که سر چهارراه‌ها می‌نشینند و متکدیان رها شده در شهر بسیار بیشتر از سابق شده‌اند و تبدیل به دغدغه‌ای بزرگ شده‌اند برای شهروندان شده‌اند. بر سر چهارراه‌ها، مقابل موسسات و ادارات و مکان‌های پر رفت و آمد و داروخانه‌ها و... دستانی دراز مقابل چشمانت، منتظر دریافت پول و کمک هستند.

زنان جوانی که بعد از چراغ قرمز به سمت خودروها سرازیرند، گاه باعث تأسف از این وضع و گاه ترحم می‌شوند. به خصوص زمانی که ابراز گرسنگی و ضعف از سوی آنان بازگو می‌شود. موضوعی که بنا به گفته‌ی رییس اداره‌ی بهزیستی «کمک به این افراد به ضرر جامعه تمام می‌شود».

اما گویا این کمک‌رسانی به افراد متکدی سر چهارراه‌ها چنان پردرآمد بوده که حالا سر اکثر چهارراه‌های سیرجان زنانی نشسته‌اند. برخی جوان و برخی میانسال. مردم سیرجان عادت دارند پنج هزار تومانی و ده هزار تومانی از جیب بیرون بیاورند و به این گدایان بدهند. حتی افراد ثروتمند زیادی که در شهر ما کم هم نیستند گاهی تراول ۵۰ هزار تومانی کمک می‌کنند. این نوه گداپروری سیرجانی‌ها درحالی‌ست که مشخصاً این کار نه کمکی به این افراد می‌کند و نه کمکی به چهره‌ی شهر. عموماً این افراد خوابگاه‌شان بوستان‌های محله‌ای‌ست و هزینه‌ی خرید موادشان از راه گدایی تأمین می‌شود و معمولاً خورد و خوراک‌شان را هم از طریق گدایی به دست می‌آورند. بهتر بود به جای ماهی دادن به این افراد به سازمان‌هایی مثل

